

[Erling Dinesen.]

han at tage det — det gælder også, hvis det er ringere betalt arbejde, end han er vant til — får han ingen understøttelse. Sådan er reglerne, og sådan har de været igennem mange år for det mindretal af befolkningen, der har en virkelig arbejdsløshedsrisiko, og jeg synes, vi nu burde være kommet så langt også i velfærd, at vi sikrede disse mennesker fuldt ud under arbejdsløshed.

Hertil kommer så arbejdsministerens forslag, som jeg nævnte det før, om, at disse forbedringer først skulle træde i kraft den 1. oktober i år, til trods for at der var en almindelig forventning om ikrafttræden den 1. april. Jeg har opfattet denne fremskyndelse af første behandling også på den måde, at arbejdsministeren er kommet på andre og bedre tanker, sådan at han nu er indstillet på, at disse om end beskedne forbedringer får virkning fra 1. april.

Selv om det altså i overvejende grad drejer sig om en teknisk revision og om strukturændringer vedrørende arbejdsformidlingen og arbejdsløshedsforsikringen, vil jeg dog gerne understrege den enighed, der i udvalget har været vedrørende bevarelsen af den nuværende struktur i arbejdsløshedsforsikringen og bevarelsen af de principper, forsikringen bygger på. Det tror jeg er noget meget værdifuldt. Forholdet er jo også det, at arbejdsløshedskasserne, de faglige organisationer og arbejdsmarkedspolitikken har en meget nøje indbyrdes forbindelse. Og det er meget vigtigt med et samspil og et samvirke mellem arbejdsformidlingen, arbejdsmarkedsnævne og de lokale kommunale myndigheder. Vi må så håbe, at det nye landsarbejdsnævn og det rådgivende arbejdsmarkedspolitiske udvalg bliver de inspirerende faktorer i arbejdsmarkedspolitikken, som organisationerne har lagt op til at de skulle blive.

Når dette er sagt, vil jeg føje til, at det forekommer mig uforståeligt, at arbejdsministeren til trods for LOs og arbejdsløshedskassernes ønske vil afskaffe arbejdsnævnet som det rådgivende organ vedrørende ar-

bejdsløshedsforsikringen. Det er jo rent saglige spørgsmål, det her drejer sig om; der er ikke for fem øre politik i dem, og jeg begriber simpelt hen ikke arbejdsministerens stilling til dette spørgsmål. Jeg kender udvalgets indstilling, jeg kender LOs henvendelser herom, og jeg vil derfor opfordre arbejdsministeren til at overveje dette problem en gang til.

Forholdet er også det, at arbejdsministeren ikke har fulgt udvalgets indstilling vedrørende ankenævnets sammensætning; det er også et forhold, vi ønsker drøftet nærmere, men jeg skal ikke gå dybere ind på det her, det er noget, vi kan snakke om i udvalget.

Når det drejer sig om godkendelse af arbejdsløsheds-kasser, kan jeg principielt være enig i, at de skal have mindst 1.000 medlemmer. Jeg er også opmærksom på adgangen til dispensation, men jeg mener ikke, det kan være sådan, at denne dispensation skal være tidsbegrænset til 1. april 1974. Det vil simpelt hen være sådan, at nogle kasser overhovedet ikke inden det tidspunkt kan nå at få afholdt delegeretmøde, og de ganske få kasser, det drejer sig om, burde fortsat kunne eksistere, indtil naturlige sammenslutninger har fundet sted. Det koster jo ikke det offentlige noget som helst, og jeg begriber altså ikke, at det absolut skal klares på den måde, som det er foreslået her. Men også det kan vi vende tilbage til.

Jeg vil også gerne gøre et par bemærkninger om understøttelse i forbindelse med strejke og lockout. Disse regler er jo ikke i overensstemmelse med den ILO-konvention nr. 102, som vi har ratificeret. Det har arbejdsministeren gjort opmærksom på, og det mener jeg altså også vi kan snakke lidt nærmere om. For hvis der er tale om en permanent lovgivning her, var det jo rart, om udvalget ikke bare arbejder med disse ting, men også får dem klaret i forbindelse med revisionen her.

Der er et andet principielt spørgsmål, som jeg også lige vil nævne. Det drejer sig